

Endelig meddelte han — med en Beslutning, der syntes Resultatet af en længere Række Overvejelser — at Moderen var død pludselig og uventet for dem alle.

»Moder blev, Gud ske Lov, sparet for legemlige Lidelser. Udover hendes gamle Svaghed var der ikke noget at mærke paa hende, før umiddelbart inden Døden. Hun havde nok i nogen Tid talt om Aandedrætsbesværligheder og været noget urolig om Nætterne; men det var jo ogsaa kun, hvad der lod sig forklare af hendes Tilstand, saaledes som vi nu havde kendt den gennem mange Aar. Om Morgen, da Signe redte hendes Haar, bad hun hende lidt utaalmodig om at skynde sig; hun følte sig saa træt, sagde hun, og vilde prøve paa at sove. Da Signe en Snes Minutter senere saae ind til hende, kunde hun allerede ikke tale. Hun aabnede blot et Par Gange Øjnene som til Farvel og sov saa stille hen.«

»Saa var altsaa kun Signe hos hende, da hun døde?«

»Ja, — der var ingen andre hjemme paa den Tid. Saasnart Signe saae, hvor det bar hen, sendte hun Ilbud efter os andre; men inden vi kom hjem, var det jo forbi.«

Han sagde de sidste Ord i en vis Aandsfraværenhed. Efter at Overraskelsen og den første, forventningsfulde Ophidselse havde sat sig, var han i det skjulte begyndt at gøre Pers Person til